

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO

**GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT**

Prishtinë, më 20 korrik 2020
Nr. Ref.:RK 1586/20

AKTVENDIM PËR PAPRANUESHMËRI

në

rastin nr. KI36/20

Parashtrues

Limak Kosovo International Airport SH.A. "Adem Jashari"

**Vlerësim i kushtetutshmërisë së Aktgjykimit të Gjykatës Supreme të Kosovës,
Rev. nr. 10/2018, të 16 tetorit 2018**

GJYKATA KUSHTETUESE E REPUBLIKËS SË KOSOVËS

e përbërë nga:

Arta Rama-Hajrizi, kryetare
Bajram Ljatifi, zëvendëskryetar
Bekim Sejdiu, gjyqtar
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, gjyqtare
Gresa Caka-Nimani, gjyqtare
Safet Hoxha, gjyqtar
Radomir Laban, gjyqtar
Remzije Istrefi-Peci, gjyqtare dhe
Nexhmi Rexhepi, gjyqtar

Parashtruesi i kërkesës

1. Kërkesa është parashtruar nga Shoqëria aksionare Limak Kosovo International Airport SH. A. "Adem Jashari" (në tekstin e mëtejme: parashtruesi i kërkesës), me seli në fshatin Vrellë, komuna e Lipjanit, e cila përfaqësohet me autorizim nga Fazli Gjonbalaj dhe Leonora Fejzullahu.

Vendimi i kontestuar

2. Parashtruesi i kërkesës konteston Aktgjykimin e Gjykatës Supreme të Kosovës, [Rev. nr. 10/2018], e 16 tetorit 2018.
3. Parashtruesi i kërkesës vendimin e kontestuar e ka pranuar më 13 janar 2020.

Objekti i çështjes

4. Objekt i çështjes është vlerësimi i kushtetutshmërisë së aktgjykimit të kontestuar, përmes të cilit pretendohet të jenë shkelur të drejtat e parashtruesit të kërkesës të garantuara me nenin 24 [Barazia para Ligjit], nenin 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm], nenin 32 [E Drejta për Mjete Juridike] dhe nenin 46 [Mbrojtja e Pronës] të Kushtetutës së Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Kushtetuta), në lidhje me nenin 6 (E drejta për një proces të rregullt), dhe nenin 1 të Protokollit nr. 1 të Konventës Evropiane për Mbrojtjen e të Drejtave të Njeriut (në tekstin e mëtejme: KEDNJ).

Baza juridike

5. Kërkesa bazohet në paragrafin 4 të nenit 21 [Parimet e Përgjithshme] dhe paragrafin 7 të nenit 113 [Juridiksioni dhe Palët e Autorizuara] të Kushtetutës, nenet 22 [Procedimi i kërkesës] dhe 47 [Kërkesa individuale] të Ligjit për Gjykatën Kushtetuese të Republikës së Kosovës, nr. 03/L-121 (në tekstin e mëtejme: Ligji) dhe rregullin 32 [Parashtrimi i kërkesave dhe përgjigjeve] të Rregullores së punës së Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Rregullorja e punës).

Procedura në Gjykatën Kushtetuese

6. Më 21 shkurt 2020, parashtruesi e dorëzoi kërkesën në Gjykatën Kushtetuese të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Gjykata).
7. Më 24 shkurt 2020, Kryetarja e Gjykatës caktoi gjyqtaren Remzie Istrefi-Peci, Gjyqtare raportuese dhe Kolegjin shqyrtues, të përbërë nga gjyqtarët: Arta Rama-Hajrizi (kryesuese), Bekim Sejdiu, dhe Selvete Gërxhaliu-Krasniqi (anëtarë).
8. Më 10 mars 2020, Gjykata njoftoi parashtruesin e kërkesës për regjistrimin e kërkesës. Të njëjtën ditë Gjykata njoftoi edhe Gjykatën Supreme për regjistrim si dhe i dërgoi një kopje të kërkesës.
9. Më 3 prill 2020, Gjykata njoftoi edhe Gjykatën Themelore në Prishtinë-Dega në Lipjan lidhur me regjistrimin e rastit si dhe kërkoi nga ajo që të dorëzojë në Gjykatë fletëkthesën që dëshmon se kur parashtruesi i kërkesës e ka pranuar vendimin e kontestuar.
10. Më 27 prill 2020, Gjykata Themelore në Prishtinë-Dega në Lipjan, e dorëzoi në Gjykatë fletëkthesën e kërkuar.

11. Më 27 maj 2020, Kolegji shqyrtues shqyrtoi raportin e Gjyqtares raportuese dhe njëzëri i rekomandoi Gjykatës papranueshmërinë e kërkesës

Përmbledhja e fakteve

12. Më 12 gusht 2010, Qeveria e Republikës së Kosovës dhe parashtruesi i kërkesës kishin nënshkruar Marrëveshje të Partneritetit Publiko Privat (në tekstin e mëtejme: PPP). Para nënshkrimit të marrëveshjes së PPP-së, Aeroporti i Prishtinës quhej Aeroporti Ndërkombëtar i Prishtinës (në tekstin e mëtejme: ANP).
13. Në bazë të shkresave të lëndës vërehet se punëtorja M.H. (në tekstin e mëtejme: punëtorja M.H.), kishte qenë e punësuar tek ANP-ja. Punëtorja M.H. kishte themeluar marrëdhënie pune me ANP-në më 3 gusht 2009 deri më 3 prill 2011. Bazuar në Marrëveshjen e PPP-së, parashtruesi i kërkesës kishte marrë obligim që të gjithë punëtorët t'i mbajë në marrëdhënie të punës për 3 (tre) vjet. Bazuar në Marrëveshjen e PPP-së, parashtruesi i kërkesës me punëtoren M.H., ka lidhur kontratë pune me kohë të caktuar në kohëzgjatje prej 3 (tre) vjetësh, përkatësisht nga 3 prilli 2011 deri më 3 prill 2014.
14. Më 3 mars 2014, përkatësisht 30 (ditë) para skadimit të kontratës me kohë të caktuar, parashtruesi i kërkesës njoftoi punëtoren M.H se kontrata e saj ka përfunduar përmes një *"Njoftimi për mospërtëritje të kontratës së punës"* dhe arsyetoj se kjo gjë bazohet në *"[...] vendimin e kompanisë për planifikimin e ardhshëm të resurseve njerëzore"*. Nga ana tjetër, si bazë ligjore për mosvazhdimin e kontratës së punës, parashtruesi i kërkesës u bazua në paragrafin 2, të nenit 71 të Ligjit të Punës si dhe kontratën e punës.
15. Më 11 mars 2014, punëtorja M.H., ka parashtruar ankesë tek parashtruesi i kërkesës *"... me propozim që njoftimi i të paditurës për mospërtëritje të kontratës së punës i dt. 03.03.2014, të anulohet si joligjor dhe paditësen ta kthej në vendin e mëparshëm të punës, me të gjitha të drejtat nga marrëdhënia e punës"*.
16. Më 20 mars 2014, parashtruesi i kërkesës refuzoi si të pabazuar kërkesën e punëtorese që njoftimin për mosripërtëritje të kontratës ta anulojë si joligjor.
17. Në një datë të paspecifikuar, punëtorja M.H. paraqiti kërkesëpadi në Gjykatën Themelore në Prishtinë-Dega në Lipjan (në tekstin e mëtejme: Gjykata Themelore), ku kërkoi që të anulohet njoftimi i 3 marsit 2014, si dhe përgjigja e parashtruesit të kërkesës e 20 prillit 2014, për mosvazhdimin e kontratës së punës, duke kërkuar që parashtruesi i kërkesës (i padituri) të obligohet që punëtoren ta kthejë në punë me të gjitha të drejtat dhe obligimet, si dhe t'ia kompensojë dëmin e shkaktuar material.
18. Më 13 maj 2015, Gjykata Themelore përmes Aktgjykimit [C. nr. 215/14] refuzoi si të pabazuar, padinë e M.H. duke u thirrur në dispozitën e nenit 67, pika 1.3 të Ligjit të Punës, me të cilin parashihet *"[...] ndërprerja e marrëdhënies së punës sipas fuqisë ligjore, përveç rasteve tjera, ndërprehet edhe me skadimin e kohëzgjatjes së kontratës"*. Prandaj, në rastin konkret, sipas Gjykatës Themelore meqë punëtorja nuk ka mbushur 10 (dhjetë) vite e më tepër përvojë pune, për t'u konsideruar se është në marrëdhënie pune në kohë të pacaktuar, atëherë *"[parashtruesi i kërkesës] nuk ka pasur obligim ligjor që t'ia vazhdojë kontratën e punës paditëses"*, meqë asaj i ishte

ndërprerë marrëdhënia e punës me skadimin e kontratës së punës përkatësisht, sipas fuqisë ligjore.

19. Më 13 korrik 2015, punëtorja M.H. parashtroi ankesë në Gjykatën e Apelit kundër aktgjykimit të gjykatës së shkallës së parë, duke pretenduar shkelje qenësore të dispozitave të procedurës kontestimore, vërtetim të gabuar të gjendjes faktike dhe zbatim të gabuar të së drejtës materiale.
20. Më 15 nëntor 2017, Gjykata e Apelit përmes Aktgjykimit [Ac. nr. 3634/15] refuzoi, si të pabazuar, ankesën e punëtores dhe njëkohësisht e vërtetoi aktgjykimin e gjykatës së shkallës së parë, duke theksuar se nuk qëndrojnë pretendimet ankimore sepse punëtorja nuk ka mbushur 10 (dhjetë) vite e më tepër përvojë pune tek parashtruesi i kërkesës për t'u konsideruar se kishte marrëdhënie pune në kohë të pacaktuar. Andaj, Gjykata e Apelit konsideroi se vlerësimi i gjykatës së shkallës së parë ishte i ligjshëm dhe i rregullt.
21. Më 21 dhjetor 2017, punëtorja M.H. parashtroi revizion kundër aktgjykimit të gjykatës së shkallës së parë dhe shkallës së dytë, ku kërkoi që revizioni i punëtores të pranohet si i bazuar dhe që të ndryshohen aktgjykimet e dy gjykatave të instancave më të ulëta, në mënyrë që kërkesëpadia e saj të aprovohet si e bazuar dhe parashtruesi i kërkesës të detyrohet t'i kompensojë shpenzimet e procedurës ose të anulohen aktgjykimet e dy gjykatave dhe rasti të kthehet në rigjykim në gjykatën e shkallës së parë.
22. Më 16 tetor 2018, Gjykata Supreme përmes Aktgjykimit [Rev. nr. 10/2018], e aprovoi si të bazuar revizionin e paraqitur nga punëtorja dhe ndryshoi aktgjykimet e Gjykatës Themelore dhe të Gjykatës së Apelit. Me këtë rast, Gjykata Supreme vendosi të (i) aprovojë pjesërisht kërkesëpadinë e punëtores si të bazuar, (ii) anuloi njoftimin e parashtruesit të kërkesës të 3 marsit 2014, si dhe përgjigjen e parashtruesit të kërkesës të 20 marsit 2014 për mosvazhdimin e kontratës së punës, (iii) obligoi parashtruesin e kërkesës ta kthejë punëtoresh në të njëjtin vend të punës, (iv) obligoi parashtruesin e kërkesës t'i paguajë punëtores një shumë të caktuar në emër të dëmit material, (v) obligoi parashtruesin e kërkesës të mbulojë shpenzimet e procedurës kontestimore, dhe (vi) refuzoi pjesën tjetër të revizionit me të cilën punëtorja ka kërkuar kompensimin e mosrealizimit të të ardhurave personale, në shumë prej 411, 68 euro, përtej shumës së gjykuar prej 8.517,58 euro.
23. Gjykata Supreme përmes Aktgjykimit [Rev. nr. 10/2018], arsyetoi se *"[parashtruesi i kërkesës] ka dështuar për të vërtetuar të gjitha pretendimet e tij lidhur me ligjshmërinë për mosvazhdimin e kontratës [të punësuarit] si dhe vërtetimi i fakteve nëse [parashtruesi i kërkesës] ka përpiluar një plan të detajuar operativ, në të cilin do të përcaktohej se cilat shërbime mund të reduktohen dhe në çfarë përfshirje do të ishin reduktuar, me qëllim të vërtetimit të faktit se provat e parashtruara, paraqesin bazë të vlefshme ligjore për mospërtërirjen e kontratës së punës [...], andaj dështimi i [parashtruesit të kërkesës] në këtë drejtim për mosvazhdimin e kontratës së punës e bën të paligjshëm"*.
24. Më tutje, Gjykata Supreme kishte vlerësuar se objekt i kërkesëpadiës së punëtores *"objekt i kërkesëpadiës së paditëses nuk është vërtetimi i ekzistimit të marrëdhënies së punës së paditëses në kohë të pacaktuar por vlerësimi i ligjshmërisë së Njoftimit për mos vazhdimin e kontratës së punës"*, duke konsideruar kështu që gjykatat e

instancave më të ulëta e kanë vërtetuar drejtë situatën faktike, por kanë zbatuar gabimisht të drejtën materiale.

Pretendimet e parashtruesit të kërkesës

25. Parashtruesi i kërkesës pretendon se *“Gjykata Supreme e Kosovës me aktgjykimin e datës 16.10.2018 Rev.nr.10/2018, [...], ka shkelur të drejtën e tij për gjykim të drejtë dhe të paanshëm, siç garantohet me nenin 24 dhe nenin 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm], për shkak të mos arsyetimit të vendimit gjyqësor, duke pohuar me tej se “Si pasojë e mungesës së arsyetimit që bazohet në fakte, vendimi i kontestuar e privoi parashtruesin e kërkesës nga e drejta kushtetuese për mjet efektiv juridik” dhe me këtë atij i është shkelur edhe e drejta e garantuar me nenin 32 dhe si pasojë e këtyre shkeljeve, parashtruesit i është cenuar edhe e drejta e pronës sipas nenit 46 [Mbrotja e Pronës] të Kushtetutës. Parashtruesi pohon gjithashtu, se ka shkelje të nenit 6.1 [E drejta për një proces të rregullt] i KEDNJ-së”.*
26. Parashtruesi i kërkesës pretendon se Gjykata Supreme ka dalë përtej kërkesës së revizionit kur interpretoi nenin 5 paragrafi 1 të Ligjit të Punës. Në lidhje me këtë parashtruesi thekson *“Gjykata Supreme e Kosovës del jashtë kërkesave të Revizionit dhe aktgjykimeve të shkallëve të ulëta në procedurë dhe kërkesave të ligjit për të cilat ajo duhet të kujdeset zyrtarisht, dhe trajton çështjen të cilat asnjë palë nuk i ka ngritur me asnjë fakt ligjor në procedurë gjyqësore, dhe nga kjo del se kjo gjykate bënë veprime paragjyquese edhe kur thirret në nenin 5.1 të Ligjit të Punës, kurse dispozitat ligjore mbi të cilat është bërë njoftimi nga e paditura kjo gjykatë i zbaton në mënyrën e gabuar për faktin se asnjë dispozite tjetër ligjore të ligjit të punës nuk trajtohet përpos nenit 71. par.2 e cila dispozitë ka të bëjë për mos vazhdimin e kontratës së punës për kontratat e punës me kohë të caktuar”.*
27. Tutje, parashtruesi i kërkesës konsideron se Gjykata Themelore dhe Gjykata e Apelit kanë zbatuar në mënyrë të drejtë ligjin në lidhje me nenin 1.1 dhe nenin 67, paragrafi 1.3, si dhe nenin 71 paragrafi 2 të Ligjit të Punës, 03/L-212. Në lidhje me këtë parashtruesi i kërkesës thekson: *“Gjykatat e shkallëve më të ulëta kanë marrë për bazë se parashtruesi i kërkesës kishte vepruar drejtë me njoftimin për mos ripërtëritjen e marrëdhënies së punës, pasi i padituri me njoftim ka njoftuar paditësin se kontrata nuk ripërtërihet duke respektuar ligjet dhe kontratën e punës. Paditësja ka pranuar njoftimin me datë: 03 mars 2014 në pajtim me procedurat ligjore dhe në përputhje me kontratën e punës të nenit 1.1., dhe nenit 67 al.1.3 si edhe të nenit 71 al. 2. të Ligjit të Punës Nr. 03/L-212.”* E sipas parashtruesit të kërkesës *“Gjykata Supreme e Kosovës ka bërë zbatim të gabuar të drejtës materiale (errores in iudicando) të Ligjit të Punës Nr. 03/L-212 dhe të Kontratës së punës me kohë të caktuar”.*
28. Parashtruesi i kërkesës më tej pretendon se Gjykata Supreme interpretoi ndryshe të njëjtat norma ligjore. Në lidhje me këtë parashtruesi i kërkesës thekson: *“Gjykata Supreme e Kosovës me aktgjykimet e saj për dispozitat e ndryshme ligjore të LP-ës për punëtorët që kanë mbi 10 vite përvojë pune dhe për punëtorët që kanë më pak se 10 vite përvojë pune beri mbështetje të dispozitave të njëjta për çështje të ndryshme ligjore. Në bazë të ligjit të punës citojmë për punëtorët që kanë mbi 10 vite përvojë pune i nënshtrohen nenit 10.5 kurse ndërprerja e punës në bazë të nenit 70 për punëtorët që kanë përvojë pune më pak se 10 vite i nënshtrohen nenit 71.2 dhe 67 pika 1.3 të LP-së. Për të argumentuar përshkrimin e cekur në ju bashkangjesim në*

këtë kërkesë si provë aktgjykimin e kundërshtuar REV.nr.268/2019 e që ka të bëjë me përvojë pune me pak se 10 vite dhe aktgjykimin tjetër Rev.297/2019 e që ka të bëjë me përvojë pune mbi 10 vite”.

29. Parashtruesi i kërkesës pretendon se shkeljet e neneve të tjera kanë rezultuar nga shkelja e nenit 31 të Kushtetutës dhe nenit 6 të KEDNJ-së. Parashtruesi i kërkesës shton *“Si pasoje e këtyre shkeljeve ligjore lirshëm mund të konstatojmë se Gjykata Supreme e Kosovës vendosi gjykim të pa barabartë para ligjit e me këtë bie ndesh me nenin 24 të KKR-ës, po ashtu beri dhe gjykim të anshëm e që bie ndesh me nenin 31 të KKR-ës ku me këtë gjykim e dëmtoj materialisht pronën e parashtruesit të kërkesës e që bie ndesh me nenin 46 të KKR”.*
30. Në lidhje me pretendimin për shkeljen e nenit 46 të Kushtetutës në ndërlidhje me nenin 1 të Protokollit nr. 1 të KEDNJ-së parashtruesi i kërkesës thekson *“Gjykata Supreme e Kosovës ME AKTGJYKIMIN E SAJ ka shkelur të drejtën e parashtruesit të kërkesës duke i mundësuar që znj. M.H., ti paguhen të ardhurat personale dhe shpenzimet tjera pa kontratë pune në fuqi dhe kthimin në pune, me këtë e dëmton në aspektin financiar parashtruesin në të drejta të tij pronësore”* Parashtruesi në lidhje me këtë thirret në GJEDNJ duke theksuar se *“Gjykata Evropiane për të Drejtat e Njeriut i ka dhënë një interpretim të zgjeruar konceptit pronë dhe posedim. Në disa raste Gjykata Evropiane ka mbajtur qëndrimin se drejta e pronësisë shtrihet për të gjitha rastet që kanë të bëjnë me të drejtat pronësore sikurse aksione apo kërkesa monetare të mbështetura në kontrata apo kërkesa për kompensim të demit. Gjykata Evropiane për të Drejtat e Njeriut madje ka konsideruar se një kërkesë e kushtëzuar do të trajtohet si prone e mbrojtur vetëm nëse të gjithë kushtet e nevojshme për njohjen e saj përmbushen. Në rastin konkret parashtruesi është dashur të paguaj të ardhura personale me aktgjykimin e Gjykatës Supreme të Kosovës me të cilin janë dëmtuar të drejtat pronësore të tij. Andaj, detyrimi i parashtruesit sipas Aktgjykimit përben cenim të drejtpërdrejtë të se drejtës së pronësisë përcaktuar me nenin 46 të Kushtetutës së Kosovës dhe me Nenin 1 të Protokollit 1 të Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut”.*
31. Parashtruesi i kërkesës, si mbështetje të pretendimeve të tij gjithashtu citon Aktgjykimin KI138/15 të Gjykatës Kushtetuese dhe thekson se *“[...] aplikimi i të drejtës materiale që mund të ishte fakt determinant për marrjen e aktgjykimit të asaj gjykate, por Gjykata Supreme nuk e zbatoi fare këtë çështje mbi bazën e faktit ligjor”.*
32. Parashtruesi i kërkesës pretendon që *“Gjykata Kushtetuese duhet të vlerëson nëse procesi gjyqësor në tërësinë e tij ka qenë i drejtë dhe i paanshëm, ashtu sikur edhe kërkohet me nenin 31 të Kushtetutës (shih, ndër të tjera, mutatis mutandis, Edwards kundër Mbretërisë së Bashkuar, 16 dhjetor 1992, f. 34, seria A. nr. 247, dhe B. Vidal kundër Belgjikës, 22 prill 1992, f. 33, seria A. nr. 235).*
33. Parashtruesi i kërkesës, kërkon që Gjykata ta shfuqizojë Aktgjykimin e Gjykatës Supreme, [Rev. nr. 10/2018], të 16 tetorit 2018 dhe që çështjen ta kthejë në rigjykim.

Dispozitat përkatëse ligjore

Ligji Nr. 03/L-212 i Punës

Neni 5
Ndalimi i të gjitha llojeve të diskriminimit

1. Diskriminimi është i ndaluar në punësim dhe profesion, lidhur me rekrutimin në punësim, trajnimin, promovimin e punësimit, kushtet e punësimit, masat disiplinore, ndërprerjen e kontratës së punës ose çështjeve të tjera nga marrëdhënia e punës të rregulluara me këtë ligj dhe me ligjet e tjera në fuqi.

[...]

Neni 10
Kontrata e Punës

[...]

5. Kontrata për një periudhë të caktuar që ripërtërihet në mënyrë të qartë ose të vetëkuptueshme për një periudhë të punësimit më të gjatë se dhjetë (10) vite, konsiderohet si kontratë për një periudhë të pacaktuar kohore.

Neni 67
[Ndërprerja e Kontratës së Punës sipas fuqisë ligjore]

1. Kontrata e Punës sipas fuqisë ligjore, ndërpritet:

[...]

1.3. me skadimin e kohëzgjatjes së kontratës;

Neni 70
[Ndërprerja e Kontratës së Punës nga ana e punëdhënësit]

1. Punëdhënësi mund t'ia ndërpresë kontratën e punës të punësuarit me një periudhë paralajmërimi, atëherë kur:

1.1. ndërprerja e tillë arsyetohet për arsye ekonomike, teknike ose organizative;

1.2. i punësuari nuk është më i aftë t'i kryejë detyrat e punës;

1.3. punëdhënësi mund ta ndërpresë kontratën e punës në rrethanat e përcaktuara në nënparagrafin 1, 1 dhe 1, 2 të këtij paragrafi nëse është e papërshtatshme për punëdhënësin që ta transferojë të punësuarin në një vend pune tjetër, ta trajtojë a ta kualifikojë atë për ta kryer punën ose ndonjë punë tjetër;

1.4. punëdhënësi mund t'ia ndërpresë kontratën e punës të punësuarit në periudhën e kërkuar të paralajmërimit të ndërprerjes në:

1.4.1. rastet e rënda të sjelljes së keqe të punonjësit; dhe

1.4.2. për shkak të përmbushjes së pakënaqshme të detyrave të punës.

1.5. punëdhënësi duhet ta njoftojë të punësuarin për largimin e tij/saj menjëherë pas rastit që shpie në largim, ose sapo punëdhënësi të jetë vënë në dijeni të atij rasti;

1.6. punëdhënësi mund t'ia ndërpresë kontratën e punës të punësuarit pa periudhën e kërkuar të paralajmërimit të ndërprerjes, atëherë kur:

1.6.1. i punësuari është fajtor për përsëritjen e një keqsjelljeje më pak serioze ose të shkeljes së detyrimeve;

1.6.2. performanca e të punësuarit mbetet e pakënaqshme përkundër paralajmërimit me shkrim.

2. Punëdhënësi mund ta ndërpresë kontratën e punës në bazë të nënparagrafit 1.6 të paragrafit 1 të këtij neni vetëm atëherë kur i punësuar ka marrë përkundër në formë të shkruar të performancës së pakënaqshme, një afat të përcaktuar kohor brenda të cilit i punësuar duhet ta përmirësojë performancën e vet, si dhe një deklaratë se dështimi për përmirësimin e performancës do të rezultojë me largim nga puna pa asnjë paralajmërim të mëtejshëm me shkrim.
[...]

Neni 71

[Koha e njoftimit për ndërprerjen e kontratës së punës]

1. Punëdhënësi mund të ndërpresë kontratën e punës në kohë të përcaktuar në bazë të nenit 70, të këtij ligji në këto intervale kohore të njoftimit:

1.1. prej gjashtë (6) muaj deri në dy (2) vite punësim, tridhjetë (30) ditë kalendarike;

1.2. prej dy (2) deri në dhjetë (10) vite punësimi, dyzet e pesë (45) ditë kalendarike;

1.3. mbi dhjetë (10) vite punësim, gjashtëdhjetë (60) ditë kalendarike.

2. Punëdhënësi mund të ndërpresë kontratën e punës për kohë të caktuar me njoftim prej tridhjetë (30) ditësh kalendarike. Punëdhënësi i cili nuk ka për qëllim të ripërtërijë kontratën me periudhë të caktuar duhet të informojë të punësuarin së paku tridhjetë (30) ditë para skadimit të kontratës. Dështimi për ta njoftuar nga punëdhënësi, do t'i japë të drejtën të punësuarit për zgjatjen e tridhjetë (30) ditëve kalendarike shtesë me pagë të plotë.

Marrëveshja e Partneritetit Publiko-Privat për Operim dhe Zgjerim të Aeroportit Ndërkombëtar të Prishtinës

9.18 [Përfundimi i Personelit]

“Partneri privat mund të përfundojë punësimin ose ndonjë angazhim të çfarëdo punëtori të ANP-së (i) në çdo kohë për çështjet në lidhje me ligjet, rregullat dhe rregulloret administrative dhe dekretet e aplikuara, (ii) sipas marrëveshjes së përbashkët dhe (iii) pa kufizime, pas përvjetorit të tretë (3) të hyrjes në fuqi të kësaj marrëveshje”.

Vlerësimi i pranueshmërisë së kërkesës

34. Gjykata së pari shqyrton nëse kërkesa i ka përmbushur kriteret e pranueshmërisë, të përcaktuara me Kushtetutë dhe të specifikuar më tej me Ligj dhe me Rregullore të punës.
35. Në këtë drejtim, Gjykata i referohet paragrafëve 1 dhe 7, të nenit 113 [Juridiksioni dhe Palët e Autorizuara] të Kushtetutës, të cilët përcaktojnë:

“1. Gjykata Kushtetuese vendos vetëm për rastet e ngritura para gjykatës në mënyrë ligjore nga pala e autorizuar.
[...]

7. Individët janë të autorizuar të ngrenë shkeljet nga autoritetet publike të të drejtave dhe lirive të tyre individuale, të garantuara me Kushtetutë, mirëpo vetëm pasi të kenë shteruar të gjitha mjetet juridike të përcaktuara me ligj.”

36. Gjykata po ashtu i referohet paragrafit 4, të nenit 21 [Parimet e Përgjithshme] të Kushtetutës, që përcakton: *“Të drejtat dhe liritë themelore të parashikuara në Kushtetutë, vlejnë edhe për personat juridikë, për aq sa janë të zbatueshme”.*
37. Në këtë drejtim, Gjykata vëren se parashtruesi i kërkesës ka të drejtë të paraqes ankesë kushtetuese, duke u thirrur në shkelje të pretenduara të të drejtave dhe lirive themelore të tij, që vlejnë për individët dhe personat juridikë (shih rastin e Gjykatës Kushtetuese nr. KI41/09, parashtruesi i kërkesës *Universiteti AAB-RIINVEST L.L.C.*, Aktvendim për papranueshmëri i 3 shkurtit 2010, par. 14).
38. Në vazhdim, Gjykata vlerëson nëse parashtruesi i kërkesës i ka përmbushur kriteret e pranueshmërisë, siç përcaktohet në Ligj. Në këtë drejtim, Gjykata së pari u referohet neneve 47 [Kërkesa individuale], 48 [Saktësimi i kërkesës] dhe 49 [Afatet] të Ligjit, të cilët përcaktojnë:

Neni 47
[Kërkesa individuale]

1. *Çdo individ ka të drejtë të kërkojë nga Gjykata Kushtetuese mbrojtje juridike në rast se pretendon se të drejtat dhe liritë e tij individuale të garantuara me Kushtetutë janë shkelur nga ndonjë autoritet publik.*
2. *Individi mund ta ngritë kërkesën në fjalë vetëm pasi që të këtë shteruar të gjitha mjetet juridike të përcaktuara me ligj.*

Neni 48
[Saktësimi i kërkesës]

“Parashtruesi i kërkesës ka për detyrë që në kërkesën e tij të qartësoj saktësisht se cilat të drejta dhe liri pretendon se i janë cenuar dhe cili është akti konkret i autoritetit publik të cilin parashtruesi dëshiron ta kontestoj.”

Neni 49
[Afati]

“Kërkesa parashtrohet brenda afatit prej katër (4) muajve. Afati fillon të ecë që nga dita kur parashtruesit i është dorëzuar vendimi gjyqësor. [...]”

39. Sa i përket përmbushjes së këtyre kriterëve, Gjykata konstaton se parashtruesi është palë e autorizuar, i cili konteston aktin e një autoriteti publik, pas shterimit të të gjitha mjeteve juridike. Parashtruesi i kërkesës gjithashtu i ka sqaruar të drejtat dhe liritë që ai pretendon se i janë shkelur, në pajtim me kushtet nga neni 48 i Ligjit, dhe e ka dorëzuar kërkesën në pajtim me afatin e përcaktuar në nenin 49 të Ligjit.
40. Megjithatë, Gjykata i referohet paragrafit (2) të rregullit 39 [Kriteret e pranueshmërisë] të Rregullores së punës, i cili përcakton:

(2) Gjykata mund ta konsiderojë kërkesën të papranueshme, nëse kërkesa është qartazi e pabazuar, sepse parashtruesi nuk dëshmon dhe nuk mbështetet në mënyrë të mjaftueshme pretendimin e tij.

41. Gjykata së pari vëren se parashtruesi i kërkesës pretendon se i është shkelur e drejta e tij për gjykim të drejtë dhe të paanshëm, e garantuar me nenin 31 të Kushtetutës dhe nenin 6 të KEDNJ-së, sepse vendimet e gjykatave të rregullta nuk janë të arsyetuara në mënyrë të mjaftueshme, përderisa shkeljet e të drejtave të tjera të garantuara me Kushtetutë dhe KEDNJ i pretendon si rezultat i shkeljes së të drejtës për gjykim të drejtë dhe të paanshëm.
42. Në thelb, parashtruesi i kërkesës e arsyeton kërkesën e tij në lidhje me aplikimin e gabuar të së drejtës procedurale dhe materiale, duke theksuar se aktgjykimi i Gjykatës Supreme nuk ka arsyetuar në mënyrë të mjaftueshme si në vijim:
- (i) Se Gjykata Supreme ka dalë përtej kërkesës së revizionit kur interpretoi nenin 5 paragrafi 1 të Ligjit të Punës.
 - (ii) Se Gjykata Themelore dhe Gjykata e Apelit kanë zbatuar në mënyrë të drejtë ligjin në lidhje me nenin 1.1 dhe nenin 67, paragrafi 1.3, si dhe nenin 71 paragrafi 2 të Ligjit të Punës, 03/L-212, ndërsa Gjykata Supreme ka zbatuar gabimisht të drejtën materiale dhe arsyetimi i aktgjykimit të Gjykatës Supreme është në kundërshtim me faktet.
 - (iii) Parashtruesi më tej pretendon se Gjykata Supreme interpretoi ndryshe të njëjtat norma ligjore. Parashtruesi në kërkesën e tij i është referuar dy Aktgjykimeve të Gjykatës Supreme të cilat nuk janë në shkresat e lëndës respektivisht Aktgjykimit Rev nr.268/2019 dhe Aktgjykimit Rev297/2019.
 - (iv) Se shkeljet e neneve të tjera kanë rezultuar nga shkelja e nenit 31 të Kushtetutës dhe nenit 6 të KEDNJ-së.
43. Gjykata, duke iu referuar pretendimeve të parashtruesit, do i referohet praktikës gjyqësore të Gjykatës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (në tekstin e mëtejshëm: GEDNJ), e cila obligon Gjykatën që në bazë të nenit 53 [Interpretimi i Dispozitave për të Drejtat e Njeriut] të Kushtetutës, të interpretojë të drejtat e njeriut dhe liritë themelore të garantuara me Kushtetutë në harmoni me vendimet gjyqësore të GJEDNJ-së.
- (i) *Sa i përket pretendimeve për shkelje të të drejtës së parashtruesit të kërkesës për gjykim të drejtë dhe të paanshëm në lidhje me tejkalimin e kompetencave të Gjykatës Supreme***
44. Gjykata rikujton se parashtruesi i kërkesës pretendon se Gjykata Supreme doli përtej kërkesës së revizionit gjatë interpretimit të nenit 5 të Ligjit të punës.
45. Bazuar në atë që u tha më lart, në lidhje me pretendimet konkrete të parashtruesit të kërkesës për tejkalimin e kompetencave nga ana e Gjykatës Supreme, Gjykata rikujton se juridiksioni konkret i secilës gjykatë të rregullt përcaktohet nga legjislacioni përkatës. Lidhur me këtë rast konkret, në paragrafin 2.2 të nenit 2 të Ligjit për Procedurën Kontestimore theksohet se “*Gjykata i zbaton rregullat e të drejtës materiale sipas çmuarjes së saj dhe nuk është e lidhur me thëniet e palëve që kanë të bëjnë me të drejtën materiale*”.

46. Në lidhje me këto pretendime të parashtruesit të kërkesës, Gjykata vëren se Gjykata Supreme arsyetoi se *“I padituri ka dështuar për të vërtetuar te gjitha pretendimet e tij lidhur me ligjshmërinë e njoftimit për mos vazhdimin e kontratës si dhe vërtetimin e fakteve nëse i padituri ka përpiluar një plan të detajuar operativ, në të cilin do të përcaktohej se cilat shërbime mund të reduktohen dhe në çfarë përfshirje do të duhej të ishin reduktuar, me qëllim të vërtetimit të faktit se provat e parashtruara paraqesin bazë të vlefshme ligjore për mos përtëritjen e kontratës së punës se paditëses, se i padituri ka vepruar në pajtim me vendimin e kontratës dhe të atyre që rregullojnë procedurat e shkëputjes së kontratës, andaj dështimi i të paditurit në këtë drejtim, mos vazhdimin e kontratës e bën të paligjshëm. Kjo Gjykatë nuk e pranon si të drejtë dhe të ligjshme qëndrimin juridik të gjykatave të instancës së ulët se paditësja ka qene në marrëdhënie pune me kohë të caktuar dhe nuk ka kaluar 10 vite që në kuptim të nenit 10.5 të Ligjit të Punës, marrëdhëniet e punës se paditëses të trajtohet me kohë të pacaktuar. për arsye se objekt i kërkesëpadisë se paditëses nuk është vërtetimi i ekzistimit të marrëdhënies së punës se paditëses në kohë të pacaktuar por vlerësimi i Ligjshmërisë së Njoftimit për mos vazhdimin e kontratës së punës. Paditësja tek paraardhësi i të paditurit ka qene në marrëdhënie pune, kur është dhënë me koncesion, edhe me tutje dhe vendi i saj ishte i natyrës së përhershme. Kontratat e tilla sipas vlerësimit të kësaj Gjykate, janë në kundërshtim me parimin e ndërgjegjes mërisë dhe ndershmërisë dhe se paditëses kontrata e punës nuk i është vazhduar nga arsyet formale, por jo edhe reale apo adekuate mbi të cilat do ta mbështetnin pretendimet e veta ose besueshmërinë e tyre. I padituri nuk ka mundur të heq dorë nga të drejtat e punëtoreve, të beje difference ose çfarëdo diskriminimi tjetër në punësim dhe profesion, pra ka dështuar të argumentojë faktin se në rastin e zbatimit të Marrëveshjes, ka zbatuar në mënyrë të drejtë dispozitën e nenit 5.1 të LP-se. Në rastin konkret, i padituri nuk ka respektuar rregullat primare të procedurës dhe detyrimin e tij që gjykatës t’ia prezantoja faktet mbi të cilat mbështet pretendimet e veta”.*
47. Rrjedhimisht, Gjykata konstaton se pretendimet e parashtruesit të kërkesës për shkelje të së drejtës për gjykim të drejtë në lidhje me tejkalimin e kompetencave të Gjykatës Supreme janë të pabazuara në baza kushtetuese.

(ii) Sa i përket pretendimeve për shkelje të të drejtës së parashtruesit të kërkesës për gjykim të drejtë dhe të paanshëm, në lidhje me vendimin e p-arsyetuar

48. Në këtë drejtim, Gjykata së pari thekson se funksioni thelbësor i një vendimi të arsyetuar, është t’u tregojë palëve se janë dëgjuar. Për më tepër, një vendim i arsyetuar i jep një pale mundësinë për t’u ankuar kundër tij, si dhe mundësinë e shqyrtimit të vendimit nga një organ i apelit. Vetëm duke dhënë një vendim të arsyetuar mund të ketë shqyrtim publik të administrimit të drejtësisë (shih, *mutatis mutandis*, rastet e GJEDNJ-së, *Hirvisaari kundër Finlandës*, nr. 49684/99, Aktgjykim i 27 shtatorit 2001, paragrafi 30; dhe shih, gjithashtu, *Suominen kundër Finlandës*, nr. 37007/97, Aktgjykim i 1 korrikut 2003 paragrafi 37; si dhe shih rastin e Gjykatës Kushtetuese KI97/16 parashtrues *IKK Classic*, Aktgjykim i 4 dhjetorit 2017, paragrafi 46).
49. Gjykata thekson se, përderisa nuk është e nevojshme që gjykata të merret me çdo pikë të ngritur në argument (shih, gjithashtu, rastin e GJEDNJ-së, *Van de Hurk kundër Holandës*, Aktgjykim i 19 prillit 1994, paragrafi 61), argumentet kryesore të

parashtruesve të kërkesës duhet të adresohen (shih rastet e GJEDNJ-së, *Buzescu kundër Rumanisë*, nr. 61302/00, Aktgjykimi i 24 majit 2005 dhe *Pronina kundër Ukrainës*, nr. 63566/00, Aktgjykim i 18 korrikut 2006). Po ashtu, dhënia e një arsyeje për një vendim që nuk është një arsye e mirë në ligj nuk do të përmbushë kriteret e nenit 6 (shih rastin e GJEDNJ-së *De Moor kundër Belgjikës*, nr. 16997/90, Aktgjykimi i 23 qershorit 1994 si dhe rastin e Gjykatës Kushtetuese *IKK Classic*, cituar më lart, paragrafi 51).

50. Gjykata rikujton se Gjykata Supreme në Aktgjykimin e saj arsyetoi se duke u nisur nga kjo gjendje faktike e rastit, Gjykata Supreme ka "... ka gjetur se gjykatat më të ulëta kanë zbatuar gabimisht të drejtën materiale (224.1 LPK), kur kanë gjetur se njoftimi i të paditurës për ndërprerje të kontratës së punës është i ligjshëm, pasi që paditëses marrëdhënia e punës i është ndërprerë në pajtim me nenin 67 të Ligjit të punës, dhe në procedurën e përcaktuar me nenin 71. 2 i Ligjit të punës dhe nenin 1.1 të kontratës së punës, e cila ishte për një kohë të caktua, prej 03.04.2014 gjer më datë 24.04.201, dhe se pas kësaj periudhe, nuk ka asnjë detyrim ndaj paditëses. Ky konkludim i gjykatave të instancës së ulët është në kundërshtim me shkresat e lëndës pasi që nga provat që gjinden në shkresa të lëndës, Njoftimi i të paditurit me shkrim i datës 03.03.2014 rezulton se, paditëses nuk i është vazhduar kontrata e punës në pajtim me politikat e Bordit të Drejtorëve, Ligjit të Punës si dhe Vendimit për planifikimin e ardhshëm të resurseve njerëzore".
51. Gjykata Supreme i kishte sqaruar parashtruesit të kërkesës që ai ka dështuar të vërtetojë të gjitha pretendimet e tij lidhur me ligjshmërinë për mosvazhdimin e kontratës së punës si dhe vërtetimin e fakteve relevante, përkatësisht, nëse ai ka përpiluar një plan të detajuar operativ, në të cilin do të përcaktohej se cilat shërbime mund të reduktohen dhe në çfarë përfshirje do të ishin reduktuar, me qëllim të vërtetimit të faktit se provat e parashtruara paraqesin bazë të vlefshme ligjore për mospërtërirjen e kontratës së punës.
52. Në fund, lidhur me pretendimin e parashtruesit dhe konkretisht në lidhje me citimin e rastit të Gjykatës Kushtetuese, përkatësisht Aktgjykimin KI138/15, Gjykata rikujton se rasti në fjalë dallon nga rasti pranë nesh për arsyet si në vijim: (i) çështja e procedurës disiplinore ndaj punëtorit të parashtruesit në atë rast ishte trajtuar në mënyra të ndryshme nga gjykatat e rregullta; (ii) është e paqartë baza juridike me të cilën është zhvilluar procedura disiplinore; dhe (iii) kishte elemente kontradiktore në vendimet e gjykatave të instancave më të ulëta. Për më tepër, Gjykata e Apelit kishte zbatuar dhe kishte përdorur për arsyetim një Udhëzim Administrativ i cili zbatonte një Rregullore për shërbyesit civilë, e jo Ligjin e Punës. Ky argument edhe pse ishte ngritur nga parashtruesi i kërkesës në atë rast, nuk ishte shqyrtuar nga Gjykata Supreme (shih rastin e Gjykatës Kushtetuese KI138/15, *Sharr Beteiligung GmbH*, Aktgjykim i 4 shtatorit 2017).
53. Gjykata përsërit se neni 6 i KEDNJ-së dhe neni 31 i Kushtetutës, i obligon gjykatat të japin arsye për vendimet e tyre, por kjo nuk mund të kuptohet si obligim i gjykatës për të dhënë përgjigje të hollësishme në çdo argument të parashtruesit të kërkesës (shih rastin e GJEDNJ-së, *Van de Hurk kundër Holandës*, Aktgjykim i 19 prillit 1994, paragrafi 61). Shkalla në të cilën zbatohet obligimi për të dhënë arsye mund të ndryshojë sipas natyrës së vendimit. Ajo gjithashtu duhet të marrë parasysh, ndër të tjera, shumëllojshmërinë e parastresave të paraqitura nga një palë në procedurat që mund të bëjnë që gjykatat të japin mendime dhe përfundime të ndryshme ligjore gjatë

marrjes së vendimeve. Prandaj, pyetja nëse gjykata ka përmbushur detyrimin për të shpjeguar arsyet për vendimin e saj, që rrjedh nga neni 6 i Konventës, mund të përcaktohet vetëm në dritën e rrethanave të secilit rast individual.

54. Bazuar në sa u tha më sipër, Gjykata thekson se nuk është detyrë e saj të merret me gabimet e faktit ose të ligjit që pretendohet të jenë bërë nga gjykatat e rregullta gjatë vlerësimit të provave apo zbatimit të ligjit (ligjshmëria), përveç dhe për aq sa ato të mund të kenë shkelur të drejtat dhe liritë e mbrojtura nga Kushtetuta (kushtetutshmëria). Në të vërtetë, është roli i gjykatave të rregullta që të interpretojnë dhe të zbatojnë rregullat përkatëse të së drejtës procedurale dhe materiale (shih, *mutatis mutandis*, rastin e GJEDNJ-së, *Garcia Ruiz kundër Spanjës*, Nr. 30544/96, Aktgjykimi i 21 janarit 1999, paragrafi 28).
55. Gjykata konsideron se parashtruesi i kërkesës nuk i ka mbështetur pretendimet se procedurat përkatëse në ndonjë mënyrë ishin të padrejta apo arbitrare dhe se me vendimin e kontestuar janë shkelur të drejtat dhe liritë e garantuara me Kushtetutë dhe me KEDNJ (shih, *mutatis mutandis*, rastin e GJEDNJ-së, *Shub kundër Lituaniës*, nr. 17064/06, Vendimi i 30 qershorit 2009).
56. Si rrjedhojë, Gjykata konstaton se pretendimi i parashtruesit të kërkesës për cenimin e parimit të arsyetimit të vendimit gjyqësor nga ana e Gjykatës Supreme është i pabazuar në baza kushtetuese.
57. Gjykata rikujton se parashtruesi i kërkesës pretendon se Gjykata Supreme interpretoi ndryshe të njëjtat norma ligjore. Parashtruesi në kërkesën e tij i është referuar dy Aktgjykimeve të Gjykatës Supreme të cilat nuk janë në shkresat e lëndës respektivisht Aktgjykimit Rev nr.268/2019 dhe Aktgjykimit Rev297/2019.
58. Gjykata, nuk do të marrë parasysh këtë pretendim të parashtruesit të kërkesës pasi që nuk ka ofruar dëshmi, se si gjykata ne keto dy raste ka vepruar ndryshe, dhe për më tepër të njëjtat vet i ka përmendur por nuk i ka bashkëngjitur në shkresa të rastit.

(iii) Sa i përket pretendimeve për shkelje të neneve 24, 32 dhe 46 të Kushtetutës

59. Lidhur me nenin 46 të Kushtetutës në ndërlidhje me nenin 1 të Protokollit nr. 1 të KEDNJ-së, Gjykata edhe një herë rikujton pretendimin e parashtruesit të kërkesës i cili thekson "*Gjykata Supreme e Kosovës ME AKTGJYKIMIN E SAJ ka shkelur te drejtën e parashtruesit te kërkesës duke i mundësuar që znj. M.H., ti paguhen te ardhurat personale dhe shpenzimet tjera pa kontratë pune ne fuqi dhe kthimin ne pune, me këtë e dëmton në aspektin financiar parashtruesin në të drejta e tij pronësore*".
60. Gjykata rikujton se neni 46 i Kushtetutës nuk garanton të drejtën për fitimin e pronës. Një qëndrim i tillë mbështetet në praktikën e GJEDNJ-së (shih, *Van der Mussele kundër Belgjikës*, paragrafi 48, Aktgjykimi i GJEDNJ-së, i 23 nëntorit 1983; dhe *Slivenko dhe të tjerët kundër Letonisë*, paragrafi 121, Aktgjykimi i GJEDNJ-së, i 9 tetorit 2003).
61. Parashtruesi i kërkesës mund të pretendojë shkelje të nenit 46 të Kushtetutës, vetëm për aq sa vendimi i kontestuar ka të bëjë me "pronën" e tij. Brenda kuptimit të kësaj

dispozite, “pronë” mund të jetë “pasuria ekzistuese”, duke përfshirë edhe pretendimet në bazë të të cilave parashtruesit e kërkesës mund të pretendojnë “pritshmëri legjitime” që do të fitojnë gëzimin efektiv të ndonjë të drejte pronësore (shih rastet e Gjykatës Kushtetuese KI26/18, parashtruesi i kërkesës “Jugokoka” Aktvendimi për papranueshmëri, i 6 nëntorit 2018, paragrafi 49; dhe rastin KI156/18, parashtrues i kërkesës *Verica (Aleksić) Vasić dhe Vojislav Čađenović*, Aktvendimi për papranueshmëri, i 17 korrikut 2019, paragrafi 52).

62. Në pajtim me praktikën e GJEDNJ-së, nuk mund të thuhet se lind ndonjë “pritje legjitime” atje ku ekziston një kontest në lidhje me interpretimin e drejtë dhe aplikimin e së drejtës së brendshme dhe atje ku parashtruesat e parashtruesit janë hedhur poshtë më pas nga gjykatat kombëtare (shih rastin e Gjykatës Kushtetuese KI156/18, parashtrues i kërkesës *Verica (Aleksić) Vasić dhe Vojislav Čađenović*, Aktvendimi për papranueshmëri, i 17 korrikut 2019, paragrafi 53 dhe shih rastin e GJEDNJ-së *Kopecky kundër Sllovakisë*, paragrafi 50 i Aktgjykimit të GJEDNJ-së, të 28 shtatorit 2004).
63. Për sa më sipër, Gjykata konsideron se parashtruesi i kërkesës nuk ka dëshmuar se Gjykata Supreme përmes Aktgjykimit [Rev. nr. 10/2018], në bazë të cilit e aprovoi si të bazuar revizionin e paraqitur nga punëtorja, duke e obliguar parashtruesin e kërkesës që ta kthejë punëtoren në të njëjtin vend të punës dhe t’i paguajë punëtore një shumë të caktuar në emër të dëmit material është bërë në mënyrë të paligjshme apo arbitrare. Rrjedhimisht, Gjykata arrin në përfundim se ky pretendim i parashtruesit të kërkesës për shkelje të të drejtave të tij pronësore, të garantuara nga neni 46 të Kushtetutës dhe neni 1 të Protokollit nr. 1 të KEDNJ-së, është qartazi i pabazuar mbi baza kushtetuese.
64. Në fund, Gjykata rikujton se parashtruesi i kërkesës ndërlidh shkeljen e nenit 24 dhe 32 me shkeljen e nenit 31 të Kushtetutës.
65. Parashtruesi i kërkesës vetëm ka përmendur këto nene, pa sqaruar dhe elaboruar se si ato kanë rezultuar në shkeljen e të drejtave të tij kushtetuese si pasojë e pretendimit të tij për shkelje të nenit 31 të Kushtetutës, andaj, Gjykata nuk do t’i shqyrtojë si pretendime të veçanta.
66. Në fund, Gjykata gjithashtu rikujton se parashtruesi i kërkesës pranë kësaj Gjykate ka kërkuar edhe vlerësimin e kushtetutshmërisë së Aktgjykimeve të tjera të Gjykatës Supreme, kërkesa këto që ngërthejnë në vetvete konteste të ngjashme me kërkesën pranë nesh. Gjykata në të gjitha kërkesat paraprake ka vendosur se janë të papranueshme, si qartazi të pabazuara mbi baza kushtetuese (shih, posaçërisht, rastet e Gjykatës KI129/18, parashtrues *Limak Kosovo International Airport SHA. "Adem Jashari"*, Aktvendim për papranueshmëri i 20 qershorit 2019; KI66/18, parashtrues *Limak Kosovo International Airport SHA. "Adem Jashari"*, Aktvendim për papranueshmëri i 20 qershorit 2019; dhe KI36/18, parashtrues *Limak Kosovo International Airport SHA. "Adem Jashari"*, Aktvendim për papranueshmëri i 20 qershorit 2019, KI122/18 parashtrues *Limak Kosovo International Airport SHA. "Adem Jashari"*, Aktvendim për papranueshmëri i 6 nëntorit 2019).
67. Gjykata rikujton se fakti i thjeshtë se parashtruesi i kërkesës nuk është i kënaqur me rezultatin e vendimeve të Gjykatës Supreme apo përmendja e neneve të Kushtetutës nuk është e mjaftueshme për të ndërtuar një pretendim për shkelje kushtetuese. Kur

pretendohen shkelje të tilla të Kushtetutës, parashtuesit e kërkesës duhet të sigurojnë pretendime të arsyetuara dhe argumente bindëse (shih, *mutatis mutandis*, rastin e Gjykatës Kushtetuese KI136/14, *Abdullah Bajqinca*, Aktvendim për papranueshmëri i 10 shkurtit 2015, paragrafi 33).

68. Si rrjedhojë, Gjykata konstaton se pretendimet e parashtuesit të kërkesës për shkeljen e të drejtës së tij për barazi para ligjit, mjete juridike dhe të drejtës pronësore, janë të pabazuara në baza kushtetuese.

Përfundim

69. Gjykata konsideron që pretendimet e parashtuesit për shkeljen e të drejtës së tij kushtetuese për gjykim të drejtë dhe të paanshëm për shkak të cenimit të parimit të arsyetimit të vendimit gjyqësor si dhe pretendimit për tejkalim të kompetencës nga ana e Gjykatës Supreme janë të pabazuara në baza kushtetuese. Gjithashtu, pretendimet për shkeljen e të drejtës së tij për barazi para ligjit, mjete juridike dhe të drejtës pronësore, janë të pabazuara në baza kushtetuese.
70. Si përmbledhje, Gjykata konsideron se parashtuesi i kërkesës nuk ka paraqitur dëshmi, fakte dhe argumente që tregojnë se procedurat në gjykatat e rregullta kanë paraqitur në ndonjë mënyrë shkelje kushtetuese të të drejtave të garantuara me Kushtetutë, me të cilat pretendohet se shkelin të drejtën e tij të garantuar me nenin 31 të Kushtetutës në ndërlidhje me nenin 6 të KEDNJ-së si dhe me nenet 24, 32 dhe nenin 46 të Kushtetutës në ndërlidhje me nenin 1 të Protokollit nr. 1 të KEDNJ-së.
71. Rrjedhimisht, Gjykata vjen në përfundim se kërkesa është qartazi e pabazuar në baza kushtetuese dhe deklarohet e papranueshme, në pajtim me nenin 113, paragrafi 7 të Kushtetutës dhe rregullin 39 (2) të Rregullores së punës.

PËR KËTO ARSYE

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Kosovës, në pajtim me nenin 113.1 dhe 113.7 të Kushtetutës, dhe rregullin 39 (2) të Rregullores së punës, më 27 maj 2020, njëzëri

VENDOS

- I. TË DEKLAROJË kërkesën të papranueshme;
- II. T'UA KUMTOJË këtë vendim palëve;
- III. TË PUBLIKOJË këtë vendim në Gazetën Zyrtare, në pajtim me nenin 20.4 të Ligjit;
- IV. Ky vendim hyn në fuqi menjëherë.

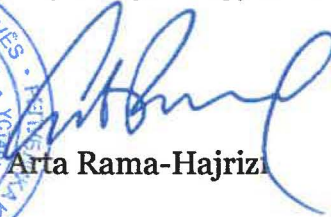
Gjyqtarja raportuese

Remzie Istrefi-Peci

Kryetarja e Gjykatës Kushtetuese

Arta Rama-Hajrizi